

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	2
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	8
Bijstand	10
Volksverzekeringen	11
Sociale zekerheid overig	12
TOZO, NOW, TOFA	13
Bestuursrecht overig	13
Drank- en horecawet	13
Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus	14
Vreemdelingenrecht	15
Asiel	15
Opvang	17
Richtlijnen en verordeningen	17
Vreemdelingenbewaring	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 486

Hoge Raad, 27-05-2022, 21/02977

Staatssecretaris van Financiën, Staat (Minister van Justitie en Veiligheid)

EVRM 6

REDELIJKE TERMIJN. CORONAPANDEMIE. BELASTINGGESCHIL. De uitbraak van het coronavirus in 2020 mag niet in algemene zin worden aangemerkt als een bijzondere omstandigheid die een verlenging rechtvaardigt van de termijn van berechting van - in dit geval - twee jaar die in de regel als redelijk is aan te merken.

[...] Redelijke termijn van berechting

[...] 3.4.1 Het Hof heeft terecht vooropgesteld dat in hoger beroep als redelijke termijn voor berechting van de zaak als uitgangspunt een termijn van twee jaar geldt.² Deze termijn vangt aan op de dag dat het hoger beroep is ingesteld en mag behoudens bijzondere omstandigheden niet worden verlengd.³

3.4.2 De uitbraak van het coronavirus in 2020 mag niet in algemene zin worden aangemerkt als een bijzondere omstandigheid die een verlenging rechtvaardigt van de termijn van berechting van - in dit geval - twee jaar die in de regel als redelijk is aan te merken. Dit wordt niet anders doordat in verband met die uitbraak gerechtsgebouwen een aantal maanden waren gesloten en verdaagde zittingen opnieuw moesten worden gepland. De uitbraak van het coronavirus vormt alleen een bijzondere omstandigheid als hiervoor bedoeld in 3.4.1 indien partijen waren uitgenodigd voor een onderzoek ter zitting in de periode waarin de gerechtsgebouwen in verband met de uitbraak van dit virus waren gesloten (de periode 17 maart 2020 tot en met 10 mei 2020) en het onderzoek ter zitting daarom opnieuw moest worden gepland.⁴

3.4.3 Uit de stukken van het geding blijkt niet dat partijen zijn uitgenodigd voor een onderzoek ter zitting in de hiervoor in 3.4.2 bedoelde periode van sluiting van de gerechtsgebouwen. Het hiervoor in 2.2.3 weergegeven oordeel van het Hof getuigt daarom van een onjuiste rechtsopvatting. Middel VIII slaagt. [...]

[ECLI:NL:HR:2022:752](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2022, 487

ABRS, 08-06-2022, 202007063/1/A3

burgemeester van Haarlem.

Algemene plaatselijke verordening (Apv)

HANDHAVING. BESTUURSDWANG. APV. BELEID. EVENREDIGHEID. De burgemeester heeft niet beoordeeld en gemotiveerd waarom het direct en permanent beëindigen van de exploitatie van het hele bedrijf in dit geval een passende en noodzakelijke maatregel was. Dit volgt ook niet uit het Prostitutiesanctiebeleid. I.c. zijn er bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb die maken dat het handelen overeenkomstig het beleid gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met het beleid te dienen doelen. De

burgemeester heeft in dit geval dan ook geen gebruik mogen maken van zijn bevoegdheid tot sluiting.

[...] Bij besluit van 26 augustus 2019 heeft de burgemeester onder aanzegging van bestuursdwang [appellante] gelast om binnen 14 dagen de exploitatie van het massage- en acupunctuurbedrijf te beëindigen en beëindigd te houden.

[...] 3. In dit geval berust het besluit op beleidsruimte die is ingevuld met beleidsregels. Artikel 3:4, tweede lid, van de Awb geldt ook voor beleidsregels. Als de beleidsregel zelf niet onrechtmatig is, dan toetst de bestuursrechter het bestreden besluit aan de norm van artikel 4:84 van de Awb. Daarbij gelden dezelfde maatstaven als bij toetsing van een besluit (rechtstreeks) aan de norm van artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Onder 'bijzondere omstandigheden' in artikel 4:84 worden begrepen de omstandigheden die in de beleidsregel al als bijzonder zijn genoemd en andere bijzondere omstandigheden die niet in de beleidsregel zijn meegenomen.

[...] 5. Bij de beoordeling van de noodzakelijkheid van de maatregel staat de vraag centraal of de maatregel noodzakelijk is om het doel te bereiken. Als het antwoord op die vraag is dat het gewenste doel ook kan worden bereikt met een minder ingrijpende maatregel dan het staken van de gehele inrichting, dan is dat laatste niet noodzakelijk. Een dergelijke beoordeling heeft de burgemeester niet gemaakt. Uit het besluit volgt namelijk niet dat hij heeft beoordeeld en gemotiveerd waarom het direct en permanent beëindigen van de exploitatie van het hele bedrijf in dit geval een passende en noodzakelijke maatregel was. Dit volgt ook niet uit het Prostitutiesanctiebeleid. Volgens dit beleid kan namelijk bij een eerste zware overtreding worden overgegaan tot sluiting van de inrichting of het aanschrijven tot toepassen van bestuursdwang (of het opleggen van een last onder dwangsom) strekkende tot het staken van de overtreding. De overtreding bestond in dit geval uit het zonder vergunning verlenen van seksuele diensten tegen betaling. Niet in geschil is dat de overige verleende diensten, het geven van massages en accupunctuurbehandelingen, waren toegestaan. De burgemeester heeft niet gemotiveerd waarom bijvoorbeeld ook deze diensten definitief gestaakt moesten worden en waarom het opleggen van een last onder dwangsom tot staking van het aanbieden van seksuele diensten bijvoorbeeld niet een passende reactie op de geconstateerde overtreding zou zijn. De stelling dat in de praktijk moeilijk te controleren is of in een massagesalon al dan niet seksuele diensten tegen betaling worden verricht, is daarvoor onvoldoende. Te meer omdat [appellante] volgens de burgemeester voor het geven van massages en accupunctuurbehandelingen wel een vergunning had kunnen aanvragen op een andere locatie. Daarom is de Afdeling van oordeel dat er bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb zijn die maken dat het handelen overeenkomstig het beleid gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met het beleid te dienen doelen. De burgemeester heeft in dit geval dan ook geen gebruik mogen maken van zijn bevoegdheid tot sluiting. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1594](#)

JnB 2022, 488

ABRS, 08-06-2022, 202105445/1/A3

college van burgemeester en wethouders van De Ronde Venen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:10, 5:1, 5:2, 5:21 aanhef en onder a, 5:31d, 8:69

Gemeentewet 125

Algemene Plaatselijke Verordening De Ronde Venen 2020 2:12

HANDHAVING. KOOPOVEREENKOMST. APV. UITWEG. Afwijzing handhavingsverzoek parkeren auto's in tuinen. Het gemeentebestuur kan niet handhavend optreden tegen het gestelde niet nakomen van een koopovereenkomst. Geen sprake van een uitweg in de zin van de APV.

[...] 1. [appellant] woont in de [locatie 1] te Amstelhoek. Volgens hem parkeren de bewoners van de huurwoningen op [locatie 2] en [locatie 3] in die straat hun auto in hun tuin. [...] Hij heeft het college verzocht om handhavend op te treden, de bewoners op te dragen hun tuin met groen in te richten en hun auto te parkeren in de parkeervakken aan de overzijde van hun woning. Dat was in 1984 de bedoeling bij de verkoop van de grond voor de bouw van die woningen door de gemeente Mijdrecht aan Bouwvereniging Sint Johannes de Doper, als vermeld in de daarvan opgemaakte notariële akte (hierna: koopovereenkomst). [...]

[...] 4. Anders dan [appellant] betoogt, volgt uit artikel 125 van de Gemeentewet niet dat het gemeentebestuur bevoegd is om handhavend op te treden tegen het gestelde niet nakomen van de koopovereenkomst. Op grond van genoemd artikel is het gemeentebestuur bevoegd tot oplegging van een last onder bestuursdwang. Uit artikel 5:21, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) volgt dat het gaat om een herstelsanctie. Een herstelsanctie is in artikel 5:2, eerste lid en onder b, van de Awb gedefinieerd als een bestuurlijke sanctie die strekt tot het geheel of gedeeltelijk ongedaan maken of beëindigen van een overtreding, tot het voorkomen van herhaling van een overtreding, dan wel tot het wegnemen of beperken van de gevolgen van een overtreding. Het gemeentebestuur kan dus alleen handhavend optreden tegen een overtreding. Wanneer sprake is van een overtreding is nader omschreven in artikel 5:1, eerste lid van de Awb, te weten: een gedraging die in strijd is met het bepaalde bij of krachtens enig wettelijk voorschrift. De koopovereenkomst is geen wettelijk voorschrift, maar een privaatrechtelijke overeenkomst. Het gemeentebestuur kan dus niet handhavend optreden tegen het gestelde niet nakomen van de koopovereenkomst. Dat, zoals [appellant] aanvoert, het tweede en derde lid van artikel 125 van de Gemeentewet het college en de burgemeester de bevoegdheid toekennen om "regels" te handhaven welke zij uitvoeren, maakt dit niet anders. Uit de memorie van toelichting bij artikel 125 van de Gemeentewet (Kamerstukken II 1996/97, 25280, 3, p. 47) volgt dat onder deze regels worden verstaan: wetten, algemene maatregelen van bestuur en gemeentelijke verordeningen en krachtens deze voorschriften vastgestelde regels. Het gaat dus om publiekrechtelijke regels en niet om regels die volgen uit privaatrechtelijke overeenkomsten. Het betoog slaagt niet.

4.1. Het betoog dat sprake is van overtreding van artikel 2:12 van de APV, als uitgewerkt in de Beleidsregels, slaagt evenmin. In de APV is niet vermeld wat onder een uitweg wordt verstaan. In artikel 1 van de Beleidsregels wordt een uitweg omschreven als de plek waar een perceel door een in- of uitritconstructie op de weg wordt ontsloten. Tussen partijen is niet in geschil dat de bestrating van het trottoir en/of de weg bij de in geding zijnde woningen niet is aangepast voor het maken van een uitweg. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat geen sprake is van een constructie als bedoeld in de Beleidsregels. De rechtbank heeft ook terecht overwogen dat het feit dat het door de bestrating makkelijk is de voortuin als parkeerplaats te gebruiken, niet maakt dat sprake is van een uitweg in de zin van de APV. Het betoog dat door het bestraten van de tuin vanzelf uitwegen zijn ontstaan, slaagt gelet op het vorenstaande niet. Er is geen sprake van een overtreding van artikel 2:12 van de APV. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1605](#)

JnB 2022, 489

ABRS, 08-06-2022, 202001785/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Woningwet 1a lid 2

HANDHAVING. BESTUURSDWANG. KOSTENVERHAAL. EVENREDIGHEID. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld recent in de uitspraak van 22 december 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2896](#)) gaan als regel uitoefening van bestuursdwang en kostenverhaal samen. Voor het maken van een uitzondering hierop kan aanleiding bestaan als de aangeschrevene geen verwijt valt te maken over de ontstane situatie en als bij het ongedaan maken van de strijdige situatie het algemeen belang in die mate is betrokken, dat moet worden geoordeeld dat het onevenredig is om de kosten geheel of gedeeltelijk voor rekening van de aangeschrevene te laten. Ook andere, bijzondere omstandigheden kunnen het bestuursorgaan, in het licht van de ingevolge artikel 3:4, tweede lid, van de Awb vereiste evenredigheid, nopen tot het geheel of gedeeltelijk afzien van het kostenverhaal. I.c. heeft het college aan het belang van kostenverhaal een zwaarder gewicht mogen toekennen dan aan de nadelige gevolgen van het kostenverhaal voor [appellante]. [ECLI:NL:RVS:2022:1621](#)

JnB 2022, 490

ABRS, 01-06-2022, 202106659/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Den Haag
Afalstoffenverordening 2010 van de gemeente Den Haag

HANDHAVING. SPOEDEISENDE BESTUURSDWANG. KOSTENVERHAAL. HUISHOUDELIJKE AFVALSTOFFEN. OVERTREDER. De persoon tot wie de aangetroffen afvalstoffen kunnen worden herleid, is ook de overtreder, tenzij de betrokkene het tegendeel aannemelijk maakt. Hiervoor is geen onomstotelijk tegenbewijs nodig, maar is voldoende dat het tegendeel aannemelijk wordt gemaakt.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college zijn beslissing om op [...] spoedeisende bestuursdwang toe te passen wegens het in strijd met de Afvalstoffenverordening 2010 van de gemeente Den Haag aanbieden van huishoudelijke afvalstoffen, op schrift gesteld. Daarbij heeft het college vermeld dat een gedeelte van de kosten van de toepassing van bestuursdwang, te weten € 126,00, voor rekening van [appellante] komt.

[...] 2.1. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling mag ervan worden uitgegaan dat de persoon tot wie de aangetroffen afvalstoffen kunnen worden herleid, ook de overtreder is, tenzij de betrokkene het tegendeel aannemelijk maakt. Zie voor een uiteenzetting van deze rechtspraak de uitspraak van 18 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2432](#).

2.2. Op grond van het hiervoor weergegeven bewijsvermoeden is de enkele omstandigheid dat de aangetroffen afvalstoffen tot iemand te herleiden zijn, in eerste instantie voldoende om diegene als overtreder aan te merken. Vervolgens wordt de bewijslast omgekeerd en is het aan diegene om het bewijsvermoeden te weerleggen en het tegendeel aannemelijk te maken. Het bewijsvermoeden houdt dus in dat de omstandigheid dat de afvalstoffen tot iemand te herleiden zijn, het vermoeden oplevert dat diegene de overtreder is, maar dat vermoeden kan vervolgens weerlegd worden door diegene. Het mogen hanteren van het bewijsvermoeden houdt geen risicoaansprakelijkheid in, in die zin dat degene tot wie de afvalstoffen te herleiden zijn zonder meer als overtreder moet worden aangemerkt, ook als aannemelijk wordt dat diegene de overtreding niet heeft gepleegd.

Voor het weerleggen van het bewijsvermoeden is geen onomstotelijk tegenbewijs nodig, maar is voldoende dat het tegendeel aannemelijk wordt gemaakt. Dat kan een betrokkene bijvoorbeeld doen door het geven van een concrete, gedetailleerde, logische en met objectieve omstandigheden onderbouwde verklaring voor het, zonder zijn toedoen, belanden van de aangetroffen afvalstoffen op

die plek. Ook zou een betrokkene met objectieve omstandigheden aannemelijk kunnen maken dat hij niet in de gelegenheid was om de aangetroffen afvalstoffen op die plek achter te laten. Als diegene daarmee genoeg twijfel zaait over de aannahme op grond van het bewijsvermoeden dat hij de overtreder is, dan is het vervolgens weer aan het bestuursorgaan om die twijfel en het geleverde tegenbewijs te weerleggen. In dat geval kan het bestuursorgaan niet langer volstaan met een beroep op het bewijsvermoeden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1554](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) (“Onomstotelijk tegenbewijs niet nodig bij aanvechten handhavingsbesluit verkeerd aangeboden huisvuil”) uitgebracht.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2022:1550](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:1558](#).

JnB 2022, 491

MK ABRS, 01-06-2022, 202101134/1/A3

burgemeester van Emmen.

Algemene wet op het binnentreden (Awbi) 2 lid 1, 3 lid 2, lid 3

HANDHAVING. WONINGWET. BOUWBESLUIT. AWBI. De Woningwet kan op zichzelf een grondslag vormen voor het binnentreden van een woning. I.c. is onvoldoende vast komen te staan dat een zo ingrijpend middel als het binnentreden van de woning van [appellant] noodzakelijk was om het vermoeden van een illegale situatie bevestigd te krijgen.

[...] 4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 24 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3434](#), is het binnentreden van een woning tegen de wil van de bewoner een zeer ingrijpend middel dat alleen kan worden ingezet indien het vermoeden van een illegale situatie voldoende serieus is en het voor de bevestiging van dit vermoeden redelijkerwijs noodzakelijk is dat toegang wordt verkregen tot die woning omdat geen minder ingrijpende middelen aanwezig zijn.

4.1. Volgens de machtiging tot binnentreden is de machtiging afgegeven om te controleren of de bepalingen uit de Woningwet en het Bouwbesluit worden nageleefd. De burgemeester heeft in zijn besluitvorming toegelicht dat tijdens het controlebezoek van het perceel van [appellant] op 17 september 2019 is waargenomen dat ventilatieopeningen aan de buitenzijde van de woning waren dichtgezet en dat sprake was van condensvorming op de ramen, zodat er een vermoeden was van een illegale en gevaarlijke situatie, in het bijzonder vanwege de kans op koolmonoxidevergiftiging. De Afdeling overweegt, zoals zij onder meer in de uitspraak van 24 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3434](#), al heeft overwogen, dat de Woningwet op zichzelf een grondslag kan vormen voor het binnentreden van een woning. In dit geval is de formulering van de machtiging echter dermate ruim dat daaruit geen noodzaak tot binnentreden tegen de wil van de bewoner kan worden afgeleid. Van het controlebezoek op 17 september 2019 is geen rapport opgesteld, zodat uit dat bezoek evenmin direct een noodzaak tot binnentreden tegen de wil van de bewoner kan worden afgeleid. De Afdeling overweegt verder dat tussen het moment van het bezoek aan het perceel en de datum van afgifte van de machtiging een tijdspanne van nagenoeg twee weken is gelegen. Gelet op deze ruime tijdspanne kan uit de door de burgemeester genoemde reden niet zonder meer de noodzaak worden afgeleid om de woning van [appellant] tegen zijn wil binnen te treden. De burgemeester heeft ter zitting van de Afdeling niet kunnen toelichten waarom, uitgaande van acuut gevaar voor de gezondheid van [appellant] vanwege koolmonoxidevergiftiging - nagenoeg twee weken is gewacht met het binnentreden. Dat desondanks om die reden noodzaak bestond de

woning van [appellant] tegen zijn wil te betreden, is dan ook onvoldoende aannemelijk gemaakt. De stelling van de burgemeester dat hij zich zorgen maakte over het algehele welbevinden van [appellant] is hiertoe eveneens onvoldoende. Naar het oordeel van de Afdeling is dan ook onvoldoende vast komen te staan dat een zo ingrijpend middel als het binnentreden van de woning van [appellant] noodzakelijk was om het vermoeden van een illegale situatie bevestigd te krijgen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1540](#)

JnB 2022, 492

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 24-05-2022 (publ. 27-05-2022), BRE 21/2846 HOREC

burgemeester van de gemeente Roosendaal, verweerder.

EVRM 6

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4 lid 2

Gemeentewet 174 lid 3

Algemene Plaatselijke Verordening 2:30

Noodverordening COVID-19 veiligheidsregio Midden- en West-Brabant van 30 september (Noodverordening) 2.1 lid 1, lid 2, 2.1c lid 1, 2.2, 2.3a, 2.4, 2.6

HANDHAVING. APV. NOODVERORDENING COVID-19. EVENREDIGHEID. Opleggen afwijkende sluitingstijden aan horeca-inrichting wegens overtreding van de Noodverordening. Het besluit is in verband met de coronaperiode pas op een later moment geëffectueerd.

Verwijzing naar toetsingskader evenredigheidsbeginsel ABRS 02-02-2022,

[ECLI:NL:RVS:2022:285](#).

I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester in geval van een besluit met 'uitgestelde tenuitvoerlegging' op het moment dat het besluit daadwerkelijk wordt geëffectueerd opnieuw acht zal moeten slaan op de dan geldende situatie en feiten en omstandigheden. Anders gezegd zal sprake moeten zijn van een nieuw 'weegmoment' waarbij de burgemeester een afweging zal moeten maken of het bestreden besluit nog steeds onverkort zal kunnen worden uitgevoerd. Ter zitting is door de burgemeester meegedeeld dat dit laatste niet is gebeurd. Alleen al hierom acht de rechtbank het bestreden besluit in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

[ECLI:NL:RBZWB:2022:2807](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 493

ABRS, 08-06-2022, 202101635/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Hoeksche Waard.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.12

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AFWIJKING BESTEMMINGSPLAN.

BEOORDELINGSKADER. EVENREDIGHEID. Het college komt bij de beslissing om al dan niet toepassing te geven aan de hem toegekende bevoegdheid om in afwijking van het

bestemmingsplan een omgevingsvergunning te verlenen, beleidsruimte toe en het moet de betrokken belangen afwegen. De bestuursrechter oordeelt niet zelf of verlening van de omgevingsvergunning in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening. De bestuursrechter beoordeelt aan de hand van de beroepsgronden of het besluit in overeenstemming is met het recht. Daarbij kan aan de orde komen of de nadelige gevolgen van het besluit onevenredig zijn in verhouding tot de met de verlening van de omgevingsvergunning te dienen doelen.

[ECLI:NL:RVS:2022:1633](#)

JnB 2022, 494

ABRS, 08-06-2022, 202100759/1/R3

college van burgemeester en wethouders van De Fryske Marren.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en e, 2.14 lid 3

WABO(-MILIEU). OMGEVINGSVERGUNNING. GEZONDHEID. De omgevingsvergunning is verleend voor de activiteiten als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo). Eventuele gezondheidsrisico's als gevolg van het houden van dieren kunnen alleen worden betrokken bij de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo. Een omgevingsvergunning voor die activiteit kan op grond van artikel 2.14, derde lid, van de Wabo alleen worden geweigerd als dat in het belang van de bescherming van het milieu is. Het bevoegd gezag heeft beoordelingsruimte bij de vraag wat in het belang van de bescherming van het milieu nodig is.

Naar het oordeel van de Afdeling geeft dit toetsingskader aan het bevoegd gezag niet de ruimte om een omgevingsvergunning uitsluitend uit voorzorg te weigeren. Het college moet nagaan of het belang van de bescherming van het milieu eraan in de weg staat dat de vergunning wordt verleend. Dit betekent dat het aan het bevoegd gezag is de belangen te benoemen die zich verzetten tegen het toelaten van de aangevraagde milieuactiviteit. Alleen belangen waarover voldoende duidelijkheid en zekerheid bestaat, kunnen in dit verband een rol spelen. Ook voor belangen die zijn gerelateerd aan gezondheid betekent dit, anders dan zou kunnen worden afgeleid uit de uitspraken van 25 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2395](#), en van 20 mei 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1267](#), dat op grond van algemeen wetenschappelijk aanvaarde inzichten moet vast staan dat de activiteit waarvoor de vergunning wordt gevraagd zodanige risico's oplevert, dat om die reden nadere voorschriften aan de vergunning moeten worden verbonden dan wel dat de vergunning om die reden moet worden geweigerd (vergelijk ook de uitspraak van de Afdeling van 23 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:556](#), overweging 4.3).

[ECLI:NL:RVS:2022:1598](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 495

Rechtbank Den Haag, 28-04-2022 (publ. 08-06-2022), SGR 21/825

Raad van Bestuur van het Uvw, verweerder.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA) 52

Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 3:2, 3:3

WIA. PREPENSIOEN. De rechtbank begrijpt artikel 3:3, tweede lid onder c, van het AIB zo dat daarin wordt geregeld welk inkomen op de WIA-uitkering gekort moet worden vanaf het moment dat een betrokkene prepensioen ontvangt naast de WIA-uitkering. Dat is het inkomen, bedoeld in artikel 3:2 van het AIB, dat werd genoten in de maand voorafgaande aan de maand waarin recht ontstond op die pensioenuitkering. Voor zover dat loon niet meer wordt ontvangen nadat het prepensioen is ingegaan, is aan deze aftrek echter de grondslag ontvallen. Voor de aftrek van het prepensioen biedt artikel 3:3, tweede lid, onder c van het AIB naar het oordeel van de rechtbank geen basis. Evenmin bevat het AIB een andere bepaling waarin deze basis gevonden kan worden. Dit overigens in tegenstelling tot bij de ontvangst van prepensioen naast een uitkering op grond van de WW. In artikel 3:5, vierde lid, onder a, van het AIB wordt ten aanzien van een dergelijke samenloop bepaald dat in dat geval het prepensioen wordt gekort op de WW-uitkering.

Het voorgaande betekent dat verweerder het prepensioen van eiseres onterecht in mindering op haar WIA-uitkering heeft gebracht.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:5073](https://ecli.nl/RBDHA:2022:5073)

JnB 2022, 496

Rechtbank Noord-Holland, 25-05-2022 (publ. 08-06-2022), HAA 21/359

Raad van Bestuur van het Uvw, verweerder.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:670, 7:673, 6:673e

Wet houdende maatregelen met betrekking tot de transitievergoeding bij ontslag wegens bedrijfseconomische omstandigheden of langdurige arbeidsongeschiktheid (WCT)

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. Niet in geschil is dat de werknemster voor haar arbeid bij eiseres per 21 mei 2017 ziek is gemeld. Eiseres heeft dat ook zelf op het aanvraagformulier voor de compensatie als zodanig vermeld. De termijn van het ontslagverbod van twee jaar als bedoeld in artikel 7:670, eerste lid, van het BW was derhalve ten tijde van het ontbinden van de arbeidsovereenkomst per 1 december 2018 nog niet verstreken. Dit artikel geeft verweerder verder geen ruimte om die termijn te verlengen met een periode van arbeidsongeschiktheid daaraan voorafgaande bij een andere werkgever, ook niet als dat uit dezelfde ziekteoorzaak is. Het ontslagverbod van artikel 7:670, eerste lid, van het BW arbeidsongeschiktheid ziet namelijk op de individuele arbeidsovereenkomst tussen de betreffende werkgever en de werknemer en heeft dus louter betrekking heeft op die arbeid bij die werkgever. Dat de werknemer reeds eerder ongeschikt is geworden voor andere arbeid bij een andere werkgever, ook al komt die ongeschiktheid voort uit dezelfde ziekteoorzaak, is dan ook niet van belang.

Ook de grond dat het moeten afwachten van de twee jaar arbeidsongeschiktheid na de toekenning van een vervroegde IVA-uitkering voor alle partijen onredelijk bezwarend is, slaagt niet. Met verweerder concludeert de rechtbank dat het verweerder niet vrij staat om af te wijken van de wettelijke voorwaarden en een werkgever voor compensatie in aanmerking te brengen als hij daaraan niet voldoet. De wettelijke bepalingen bieden verweerder evenmin ruimte voor een ruime(re) uitleg van die bepalingen.

Dat de financiële gevolgen van het bestreden besluit voor eiseres onevenredig zijn, is – nog daargelaten welke gevolgen daaraan verbonden zouden moeten worden – onvoldoende onderbouwd.

[ECLI:NL:RBNHO:2022:4477](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 497

MK CRvB, 31-05-2022 (publ. 07-06-2022), 19/3196 PW

college van burgemeester en wethouders van Almere.

Participatiewet (PW) 13 lid 1 aanhef en onder f, 16 lid 1

PARTICIPATIEWET. VERBLIJF BIJ GROOTOUDERS. BIJSTAND IN DE VORM VAN PLEEGVERGOEDING. ZEER DRINGENDE REDENEN. Beëindiging bijstand in de vorm van pleegvergoeding terecht. Gewenningsperiode te kort. Gelet op de bijzondere omstandigheden had het college in dit geval appellanten een langere termijn dan de verleende vier maanden moeten gunnen om zich in te stellen op de gevolgen van het nieuwe en gewijzigde inzicht van het college. De Raad acht in dit geval een gewenningsperiode van zes maanden redelijk.

4.1. Ingevolge artikel 13, eerste lid, aanhef en onder f, van de PW heeft een persoon die jonger is dan 18 jaar geen recht op bijstand. Ingevolge artikel 16, eerste lid, van de PW kan het college aan een persoon die geen recht op bijstand heeft, gelet op alle omstandigheden, bijstand verlenen indien zeer dringende redenen daartoe noodzaken.

4.2. Aan de orde is of appellanten met ingang van 1 oktober 2018 niet langer recht hebben op bijstand in de vorm van een pleegvergoeding voor hun verblijf bij hun grootouders, omdat, gelet op de gewijzigde financiële omstandigheden van de grootouders, niet langer sprake is van zeer dringende redenen als bedoel in artikel 16, eerste lid van de PW. [...]

4.4. De beroepsgrond van appellanten dat bij de beoordeling of sprake is van zeer dringende redenen om hen bijstand te verlenen, het inkomen van hun grootouders geen rol mag spelen slaagt niet. Het oordeel van de rechtbank dat het college bij de (her)beoordeling van het recht op bijstand de uitspraak van 29 maart 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:1098](#) terecht in aanmerking heeft genomen, is juist. Uit deze uitspraak volgt dat bij minderjarige kinderen van Nederlandse nationaliteit de beantwoording van de vraag of sprake is van zeer dringende redenen, moet worden gezien in het licht van artikel 3, eerste en tweede lid, en artikel 27, derde lid, van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK). Deze verdragsbepalingen moeten worden gezien in samenhang met de overige bepalingen van het IVRK. Daarbij is van belang dat ingevolge artikel 27, tweede lid, van het IVRK de primaire verantwoordelijkheid voor het waarborgen, naar vermogen en binnen de grenzen van hun financiële mogelijkheden, van de levensomstandigheden die nodig zijn voor de ontwikkeling van het kind, ligt bij de ouders of anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind. In dit geval was de grootmoeder ten tijde van belang als voogdes verantwoordelijk voor appellanten. De grootouders zorgden samen feitelijk voor appellanten. Het college diende daarom de financiële mogelijkheden van de grootouders, waaronder het inkomen van de grootvader uit het pgb, bij de beoordeling te betrekken. De omstandigheid dat het inkomen van pleegouders niet van belang is bij de beantwoording van de vraag of pleegouders recht hebben op een pleegzorgvergoeding op grond van

de van toepassing zijnde jeugdzorg-wetgeving maakt dat niet anders. Verder brengt de enkele omstandigheid dat de zorg die de grootouders verlenen vergelijkbaar is met zorg die pleegouders verlenen niet mee dat een zeer dringende reden bestond om appellanten bijstand te verlenen.

4.5. De beroepsgrond dat het college de bijstand niet had mogen beëindigen slaagt evenmin. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat, gelet op de hoogte van het inkomen van de grootouders vanaf 2015, geen sprake meer is van zeer dringende redenen om appellanten bijstand te verlenen. Het college heeft ervan afgezien de bijstand vanaf 2015 in te trekken en de kosten van bijstand terug te vorderen. Het college heeft ervoor gekozen de bijstand voor de toekomst te beëindigen met een gewenningsperiode. Anders dan appellanten aanvoeren, kan het college niet het recht worden ontzegd een eerdere, achteraf onjuist gebleken, beoordeling voor de toekomst te herstellen. De Raad heeft dit eerder overwogen (uitspraak van 21 april 2015,

[ECLI:NL:CRVB:2015:1289](#)). Niet is gebleken dat aan appellanten een ondubbelzinnige toezegging is gedaan dat de bijstand bij gewijzigde omstandigheden onveranderd zou worden voortgezet.

4.6. De beroepsgrond dat de gegeven gewenningsperiode te kort is geweest, slaagt wel. Daarbij is het volgende van betekenis. Het college heeft aan appellanten gedurende een lange periode, te weten elf jaar, ononderbroken bijstand verleend. Voor de hoogte van de bijstand heeft het college aansluiting gezocht bij de basisbedragen van de pleegvergoeding op grond van de jeugdzorg-wetgeving. Onweersproken is dat bij de toekenning van de bijstand de informatie is verstrekt dat het inkomen van de grootouders als pleegouder geen invloed had op de te verlenen bijstand. Gelet op deze bijzondere omstandigheden had het college in dit geval appellanten een langere termijn dan de verleende vier maanden moeten gunnen om zich in te stellen op de gevolgen van het nieuwe en gewijzigde inzicht van het college.

4.7. De rechtbank heeft wat onder 4.6 is overwogen niet onderkend. Dat betekent dat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Raad het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen voor zover het de ingangsdatum van de beëindiging van de aan appellanten verleende bijstand betreft. Aangezien in dit geval een gewenningsperiode van zes maanden redelijk wordt geacht zal de Raad ten behoeve van een definitieve beslechting van het geschil het besluit van 31 mei 2018 herroepen, voor zover het de ingangsdatum van de beëindiging betreft en bepalen dat de bijstand wordt beëindigd met ingang van 1 december 2018.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1189](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2022, 498

MK CRvB, 25-05-2022 (publ. 09-06-2022), 21/459 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 14

Protocol 12 EVRM 1

Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR) 26

Wet woonlandbeginsel in de sociale zekerheid (Wwsz)

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 7 lid 1 aanhef en onder b, 12 lid 2

Besluit uitvoering kinderbijslag (BUK) 5

KINDERBIJSLAG. MINIMALE ONDERHOUDSEIS. In geschil is de vraag of de Svb terecht de woonlandfactor niet heeft toegepast op het bedrag van de onderhoudsbijdrage voor de kinderen van appellant in Marokko. De Svb heeft, gezien naar nationaal recht, terecht het woonlandbeginsel niet toegepast op het bedrag van de onderhoudsbijdrage voor de kinderen van appellant in Marokko.

Voor de rechterlijke toetsing aan het verbod op discriminatie dat is opgenomen in artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het EVRM, artikel 26 van het IVBPR en artikel 1 van de Grondwet is er geen grond om andere, strengere maatstaven aan te leggen dan hiervoor bij de toetsing aan artikel 14 van het EVRM zijn gehanteerd. De weigering om het woonlandbeginsel toe te passen leidt niet tot een schending van bovengenoemde discriminatieverboden. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1210](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2022, 499

MK Rechtbank Gelderland, 08-06-2022 (publ. 09-06-2022), ARN 21/2311

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Apeldoorn, verweerder.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

WMO 2015. ASSISTENTIEHOND. Vervolg op tussenuitspraak van 10 december 2021,

[ECLI:NL:RBGEL:2021:6643](#). Naar het oordeel van de rechtbank is het, om te kunnen spreken

van een voorziening die een passende bijdrage levert aan de zelfredzaamheid en participatie, niet per se noodzakelijk dat de effectiviteit van die voorziening op grond van

wetenschappelijk bewijs is komen vast te staan. In de tekst van noch de toelichting op de

Wmo 2015 kan steun worden gevonden voor dit standpunt. Waar het om gaat, is of in het

individuele geval voldoende aanknopingspunten gevonden kunnen worden dat een bepaalde voorziening effectief is in vorenbedoelde zin. De rechtbank is van oordeel dat dit in het geval

van eiseres genoegzaam is komen vast te staan. De rechtbank verwijst hierbij nog eens naar de verklaringen die in deze procedure zijn afgelegd door zowel de (ex)behandelaars en

(ex)begeleiders van eiseres als ook door de door verweerder ingeschakelde deskundige. Daar komt nog bij dat, zoals in de tussenuitspraak is overwogen, de door verweerder toegekende

voorzieningen onvoldoende compenserend zijn. Verwezen wordt naar wat daarover is

overwogen in de tussenuitspraak.

Verweerder heeft, nadat hij de gelegenheid heeft gekregen het eerder geconstateerde gebrek te herstellen, dit niet gedaan. Integendeel. Hij heeft een nieuw besluit genomen met

argumenten die door de rechtbank al eerder waren verworpen. De rechtbank heeft er daarom geen vertrouwen in dat verweerder, als opnieuw een bestuurlijke lus zou worden toegepast, het gebrek wel op een deugdelijke manier herstelt.

De rechtbank kent aan eiseres een maatwerkvoorziening toe op grond van de Wmo 2015 in de vorm van vergoeding van de kosten voor het onderhoud van een assistentiehond en een

opleidingstraject voor een assistentiehond en, mocht de reeds door eiseres aangeschafte hond voor de opleiding tot assistentiehond niet geschikt zijn, de aanschaf van een assistentiehond.

[ECLI:NL:RBGEL:2022:2853](#)

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 500

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 31-05-2022 (publ. 07-06-2022), BRE 21/2670 TOZO

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Sluis, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo 3) 2, 5

TOZO 3. De rechtbank is, in navolging van de voorzieningenrechter in de uitspraak van 11 januari 2021, [ECLI:NL:RBZWB:2021:155](#) in deze zaak, van oordeel dat een causaal verband aanwezig moet zijn tussen de financiële positie van eisers bedrijf en de coronacrisis. Nu in eisers geval sprake was van een reeds langdurig bestaand zeer gering inkomen en een zeer geringe inkomensterugval, is er onvoldoende causaal verband tussen het inkomen onder het sociaal minimum enerzijds en de coronacrisis anderzijds, reden waarom het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor Tozo 3. De omstandigheid dat aan eiser eerder wel een Tozo 1-uitkering is uitgekeerd, doet hier niet aan af, omdat op dat moment de belastinggegevens van eiser bij het college nog niet bekend waren. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBZWB:2022:2984](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Drank- en horecawet

JnB2022, 501

MK ABRS, 01-06-2022, 202100574/1/A3

burgemeester van Utrecht.

Dienstenrichtlijn 10

Horecaverordening gemeente Utrecht 2018 (Horecaverordening) 7 lid 1

HORECAVERORDENING. EXPLOITATIEVERGUNNING. SLECHT LEVENSGEDRAG.

DIENSTENRICHTLIJN. Afwijzing wijziging aanvraag exploitatievergunning horecabedrijf en intrekking van die vergunning wegens niet voldoen aan het vereiste dat de leidinggevenden niet in enig opzicht van slecht levensgedrag zijn.

Verwijzing naar ABRS 25-05-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1493](#).

Dat artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Horecaverordening in algemene zin niet in strijd is met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn, neemt niet weg dat de burgemeester per geval moet onderbouwen of het gedrag van een leidinggevende valt onder 'slecht levensgedrag'. De toepassing van dit criterium moet daarbij consistent, inzichtelijk en in overeenstemming met de toelichting zijn. Verwijzing naar ABRS 09-09-2020, [ECLI:NL:RVS:2022:1560](#).

De burgemeester heeft zich i.c. redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat [leidinggevende] niet voldoet aan het vereiste dat hij niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is. De burgemeester mocht deze incidenten relateren aan de vennootschap, die [leidinggevende] immers als leidinggevende wenst aan te stellen.

[ECLI:NL:RVS:2022:1560](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus

JnB 2022, 502

Rechtbank Amsterdam, 02-06-2022 (publ. 03-06-2022), AMS 21/2113

Korpschef van de Politie Noord-Holland Kennemerland, Dienst Bestuurlijke Aangelegenheden, verweerder.

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (Wpbr) 7 lid 2

WET PARTICULIERE BEVEILIGINGSORGANISATIES EN RECHERCHEBUREAUS. I.c. heeft verweerder ten onrechte zijn toestemming onthouden eiser beveiligingswerkzaamheden te laten verrichten. Artikel 6 van het EVRM staat niet toe dat een strafbeschikking van het Openbaar Ministerie gelijk wordt gesteld met een onherroepelijk geworden rechterlijke uitspraak.

[...] 3. In geschil is de vraag of verweerder terecht zijn toestemming heeft onthouden om eiser werkzaamheden te laten verrichten in de zin van artikel 7, tweede lid, van de Wpbr, omdat hem een strafbeschikking is aangeboden.

4.1. De rechtbank overweegt, anders dan de jurisprudentie waar verweerder naar verwijst, dat een strafbeschikking van de officier van justitie die niet onherroepelijk is geen basis kan vormen voor verweerder om zijn toestemming te onthouden eiser beveiligingswerkzaamheden te laten uitvoeren. Een dergelijke opvatting is strijdig met artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Op deze zaak is artikel 6 EVRM van toepassing. Het gaat immers om de vaststelling van een burgerlijk recht (vergunning om bepaalde werkzaamheden te mogen verrichten) en tevens is de onschuldpresumptie van artikel 6 EVRM van toepassing op de weigeringsgrond die door verweerder is toegepast. Anders dan verweerder stelt is een niet onherroepelijke strafbeschikking van de officier van justitie onvoldoende om de gevraagde vergunning te weigeren. Uit het arrest Prokuratuur van het Hof van Justitie van de EG (HvJeu C-746/18 H.K. vs. Prokuratuur) blijkt dat het Nederlandse Openbaar Ministerie als een te weinig onafhankelijk orgaan ten opzicht van de minister van Justitie en Veiligheid wordt gezien.

4.2. Feiten met betrekking tot al dan niet gepleegde strafbare feiten worden vastgesteld door de strafrechter. Dit betekent dat totdat de strafrechter dit heeft gedaan de onschuldpresumptie geldt. Het in artikel EVRM vastgelegde recht geldt ook in deze zaak ter bescherming van de burger onverkort. Om deze reden valt een strafbeschikking, opgelegd door het Openbaar Ministerie, niet gelijk te stellen met een onherroepelijk geworden rechterlijke uitspraak. Bovendien is inmiddels gebleken uit de aantekening mondeling vonnis van de politierechter van de rechtbank Amsterdam van 8 april 2022 dat eiser is vrijgesproken van het hem ten laste gelegde. Dit vormde de basis van de onthouding van toestemming door verweerder en is met de vrijspraak in ieder geval komen te vervallen.

[...] *Conclusie*

5. Verweerder heeft ten onrechte zijn toestemming onthouden eiser beveiligingswerkzaamheden te laten verrichten. Artikel 6 van het EVRM staat niet toe dat een strafbeschikking gelijk wordt gesteld met een onherroepelijk geworden rechterlijke uitspraak. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2022:3053](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2022, 503

MK ABRS, 07-06-2022, 202101316/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 18, 24, 31 lid 8

Vb 2000 3.108b, 3.109ca lid 1

ASIEL. Uit de Procedurerichtlijn volgt niet de verplichting om vreemdelingen standaard een medisch onderzoek door de FMMU aan te bieden. De staatssecretaris had in dit geval aanleiding moeten zien om het gehoor af te breken en alsnog de FMMU te raadplegen. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat altijd een FMO moet worden verricht als de vreemdeling stelt dat hij littekens heeft die het gevolg zijn van gebeurtenissen waarover hij in zijn asielrelaas heeft verklaard. Voor het antwoord op de vraag of een FMO relevant is voor de beoordeling van de asielaanvraag, moet de staatssecretaris veelal een (voorlopig) oordeel vormen over het asielrelaas en de geloofwaardigheid daarvan.

Inleiding

1. De vreemdeling komt uit Jamaica en heeft de Jamaicaanse nationaliteit. Hij heeft een asielaanvraag ingediend wegens zijn gestelde homoseksuele gerichtheid en daardoor ondervonden problemen. De staatssecretaris heeft de aanvraag in de versnelde procedure behandeld omdat Jamaica een veilig land van herkomst is. In de versnelde procedure is de staatssecretaris niet verplicht de vreemdeling voorafgaand aan het horen een medisch onderzoek aan te bieden, omdat artikel 3.109 van het Vb 2000 niet van toepassing is. De centrale vragen zijn of dit in overeenstemming is met de Procedurerichtlijn, of de staatssecretaris een medisch advies aan de Forensisch Medische Maatschappij Utrecht (FMMU) had moeten vragen en of hij - als hij dat niet heeft gedaan - de in het gehoor afgelegde verklaringen toch aan de besluitvorming ten grondslag mocht leggen. [...]

3.2. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, volgt uit artikel 24 van de Procedurerichtlijn en artikel 3.108b van het Vb 2000 niet de verplichting om vreemdelingen standaard een medisch onderzoek door de FMMU aan te bieden. Deze bepalingen verplichten de staatssecretaris om te beoordelen of een vreemdeling bijzondere procedurele waarborgen nodig heeft, maar schrijven niet voor op welke wijze de staatssecretaris dat dient te beoordelen. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat artikel 3.109ca, eerste lid, van het Vb 2000 onverenigbaar is met de Procedurerichtlijn en daarom onverbindend is.

Dat laat echter onverlet, zoals de staatssecretaris terecht betoogt, dat artikel 3.108b van het Vb 2000 onverkort geldt. De medewerkers van de IND dienen er dan ook steeds alert op te zijn of de

vreemdeling bijzondere procedurele waarborgen behoeft. Immers, artikel 3.108b van het Vb 2000 is de algemene regel. Als informatie over de vreemdeling of het gedrag of uitlatingen van de vreemdeling voorafgaand of tijdens het gehoor daar aanleiding toe geven, moet alsnog een medisch advies worden gevraagd (vgl. ook artikel 24, vierde lid, van de Procedurerichtlijn). Als die aanleiding er niet is, dan geldt dit als vaststelling dat de vreemdeling geen bijzondere procedurele waarborgen behoeft. Ook dan moet de staatssecretaris tijdens de behandeling van de asielaanvraag steeds in de gaten blijven houden of de vreemdeling toch behoefte heeft aan bijzondere procedurele waarborgen. [...]

4.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris aanleiding had moeten zien om het gehoor af te breken en alsnog de FMMU te raadplegen. De vreemdeling heeft de vraag of hij in staat was te worden gehoord bevestigend beantwoord, maar hij heeft aangegeven dat hij soms last heeft van depressies. Hij heeft verklaard dat hij stress en paniekaanvallen heeft door het trauma dat hij in Jamaica heeft opgelopen en dat hij twee maanden geleden nog een paniekaanval heeft gekregen toen hij bij zijn huidige vriend was en dat de ambulance toen is gekomen. De hoornedewerker had op basis van deze verklaringen en de tijdens het gehoor waargenomen gedragingen aanleiding moeten zien alsnog de FMMU in te schakelen. Het betoog dat daartoe geen aanleiding bestond omdat de vreemdeling zijn klachten niet met medische stukken heeft onderbouwd, faalt. Het is immers aan de staatssecretaris om in de gaten te houden en te beoordelen of een vreemdeling tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag bijzondere procedurele waarborgen behoeft. Dat wat een vreemdeling verklaart en wat wordt waargenomen door een hoornedewerker tijdens of rondom het gehoor kunnen indicaties vormen dat de vreemdeling bijzondere procedurele waarborgen nodig heeft, vergelijk r.o. 8.3 van de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2084](#) en WI 2015/8. [...]

6.1. Volgens artikel 18, eerste lid, van de Procedurerichtlijn moet de staatssecretaris wanneer hij dat voor de beoordeling van een asielaanvraag relevant acht, een FMO regelen naar aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade. Uit de tekst van deze bepaling volgt dat de staatssecretaris daarbij beoordelingsruimte heeft. De staatssecretaris betoogt daarom terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat altijd een FMO moet worden verricht als de vreemdeling stelt dat hij littekens heeft die het gevolg zijn van gebeurtenissen waarover hij in zijn asielrelaas heeft verklaard. De rechtbank gaat er daarbij immers aan voorbij dat voor het antwoord op de vraag of een FMO relevant is voor de beoordeling van de asielaanvraag, de staatssecretaris veelal een (voorlopig) oordeel moet vormen over het asielrelaas en de geloofwaardigheid daarvan. De staatssecretaris wijst er terecht op dat ook uit jurisprudentie van de Afdeling volgt dat het inbrengen van een FMO (opgesteld door het instituut voor Mensenrechten en Medisch Onderzoek) dat medisch steunbewijs levert, niet noodzakelijkerwijs betekent dat de staatssecretaris om dat te weerleggen zelf een forensisch medisch deskundige dient in te schakelen. Uit de uitspraken van de Afdeling van 27 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2085](#), en van 19 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:600](#), kan worden afgeleid dat een FMO relevant kan zijn als op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, deze littekens of verwondingen stroken met zijn stelling dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld en deze stelling bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land. Maar daarbij is ook van belang in hoeverre de vreemdeling bevreesd is, vaag of tegenstrijdig heeft verklaard over het deel van het asielrelaas dat hij met een FMO had willen staven. Om die reden wordt terecht pas beoordeeld of een FMO moet worden verricht nadat de asielmotieven van de vreemdeling bekend zijn geworden.

Dat toetsingskader volgt ook uit de nota van toelichting, p. 21, Stb. 2015, 294, paragraaf C1/4.4.4 van de Vc 2000 en WI 2016/4.

[ECLI:NL:RVS:2022:1584](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB 2022, 504

MK ABRS, 08-06-2022, 202102997/1/V1

Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Wet COa 5 lid 2

OPVANG. Mededeling van het COa dat het de verstrekkingen zal beëindigen dient in dit geval te worden aangemerkt als een handeling van het COa ten aanzien van de vreemdeling als zodanig, verricht in het kader van de beëindiging van de verstrekkingen bij of krachtens de Wet COa, en dus als een met een beschikking gelijk te stellen feitelijke handeling in de zin van artikel 5, tweede lid, van de Wet COa.

2. De vreemdeling klaagt in zijn enige grief onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de mededeling van het COa in de e-mail van 10 november 2020 geen afzonderlijk besluit tot beëindigen van de Rva-verstrekkingen is.

2.1. Volgens bovengenoemde e-mail heeft het COa de vreemdeling bij hoge uitzondering de mogelijkheid geboden om bij zijn minderjarige zoon te verblijven in het AZC, om te voorkomen dat de zoon zonder gezaghebbende ouder op het AZC verblijft. Het COa heeft de vreemdeling onverplicht verstrekkingen verleend nadat het asielbesluit van de vreemdeling in rechte vast is komen te staan. Voor het COa bestond namelijk geen juridische grond meer om de vreemdeling verstrekkingen te verlenen (artikel 45, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 in samenhang gelezen met artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Rva 2005). Het COa heeft de verstrekkingen echter pas 14 maanden nadat het asielbesluit in rechte is komen vast te staan daadwerkelijk beëindigd. In die tussenliggende periode heeft de staatssecretaris de asielaanvraag van de minderjarige zoon ingewilligd. De Afdeling maakt uit het voorgaande op dat het COa kennelijk een herbeoordeling van de verstrekkingen van de vreemdeling heeft gedaan. Onder die omstandigheden merkt de Afdeling de mededeling van het COa dat het de verstrekkingen zal beëindigen aan als een handeling van het COa ten aanzien van de vreemdeling als zodanig, verricht in het kader van de beëindiging van de verstrekkingen bij of krachtens de Wet COa, en dus als een met een beschikking gelijk te stellen feitelijke handeling in de zin van artikel 5, tweede lid, van de Wet COa. De rechtbank heeft niet onderkend dat de vreemdeling hiertegen kan opkomen bij de bestuursrechter.

[ECLI:NL:RVS:2022:1586](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 505

MK ABRS, 08-06-2022, 202101991/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 5, 6 lid 1 lid 4, 8 lid 1, 10

Vw 2000 45 lid 1

TERUGKEERRICHTLIJN. Onderzoek naar adequate opvang van alleenstaande minderjarige vreemdelingen in land van herkomst. De staatssecretaris moet voortvarend te werk gaan en mag het onderzoek niet achterwege laten totdat de vreemdeling meerderjarig is geworden.

Samenvatting

27. De Afdeling heeft in deze uitspraak het toetsingskader uiteengezet voor zaken van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen waarin de staatssecretaris het onderzoek naar de opvangmogelijkheden in het land van terugkeer niet tijdens de beoordeling van de materiële asielaanspraken heeft afgerond en daardoor nog geen terugkeerbesluit kan nemen of een verblijfsvergunning kan verlenen. Naar het oordeel van de Afdeling is het voor de staatssecretaris onder bepaalde omstandigheden mogelijk om artikel 45, eerste lid, van de Vw 2000 buiten toepassing te laten, voor zover daarin impliciet is bepaald dat de afwijzing van de asielaanvraag en het nemen van het terugkeerbesluit gelijktijdig moeten plaatsvinden. Dat is het geval als de staatssecretaris tijdens de asielprocedure nog niet heeft kunnen vaststellen of in het land van terugkeer adequate opvang voor de vreemdeling aanwezig is door het tijdrovende karakter van dat onderzoek of omdat hij daarvoor onderzoeksmethoden moet hanteren die ertoe kunnen leiden dat de identiteit of andere gegevens van de vreemdeling of zijn familieleden bekend worden bij de autoriteiten van het land van terugkeer. Als zo'n situatie zich voordoet, mag de staatssecretaris het asielbesluit los van het terugkeerbesluit nemen. Hij moet dat dan wel uitdrukkelijk in het asielbesluit toelichten. Hij zal een beoordeling moeten maken van de stand van het onderzoek naar adequate opvang op dat moment en een inschatting moeten geven hoe lang dat onderzoek nog zal duren. Over de band van het asielbesluit kan de vreemdeling dit, waaronder ook de duur van het onderzoek, ter toetsing aan de rechter voorleggen. De eerder door de staatssecretaris gehanteerde termijn van drie jaar na indiening van de verblijfsaanvraag acht de Afdeling hoe dan ook te lang. De staatssecretaris is namelijk gehouden om voortvarend te handelen, om de periode waarin de vreemdeling in onzekerheid verkeert over zijn verblijfsstatus zo kort mogelijk te houden en de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn om een doeltreffend terugkeer- en verwijderingsbeleid te voeren te waarborgen. De vreemdeling is daarnaast gehouden zijn volledige medewerking aan het onderzoek te verlenen. Dit onderzoek zal erin moeten resulteren dat ofwel een terugkeerbesluit wordt genomen ofwel een vergunning volgens het buitenschuldbeleid wordt verleend.

[ECLI:NL:RVS:2022:1530](#)

Zie ook de uitspraken van de Afdeling van dezelfde datum met nummers 202103934/1/V3 ([ECLI:NL:RVS:2022:1531](#)) en 202104665/1/V3 ([ECLI:NL:RVS:2022:1532](#)). Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2022, 506

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 02-06-2022 (publ. 03-06-2022), NL21.17979
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Op dit moment is niet gebleken van gebreken in de Poolse asielprocedure en opvangvoorzieningen voor eiser persoonlijk die zo ernstig zijn dat ten aanzien van eiser niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan, dan wel dat er een reëel gevaar is dat eisers recht op een eerlijke behandeling van

zijn zaak door een onafhankelijk gerecht zal worden geschonden. Daardoor is het niet aannemelijk gemaakt dat vanwege de omstandigheid dat de rechterlijke macht in Polen onder druk staat, eiser daar een reëel risico loopt op een met artikel 4 van het EU Handvest strijdige behandeling.

Rechtsvraag en beoordelingskader

5. In het geval van eiser ligt de vraag voor of hij aannemelijk heeft gemaakt dat de situatie voor asielzoekers in zijn algemeenheid in Polen zodanig is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt terecht te komen in een situatie die strijdig is met artikel 4 van het EU Handvest en dat verweerder daarom ten aanzien van Polen niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan dan wel dat anderszins in het concrete geval van eiser van overdracht aan Polen had moeten worden afgezien. [...]

6.1. De rechtbank ziet zich allereerst voor de vraag gesteld of uit de door eiser overgelegde stukken volgt dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Polen op grote schaal en voor langere periodes fundamentele tekortkomingen vertonen en, als dat zo is, of deze tekortkomingen de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken om onder het bereik van artikel 4 van het EU Handvest te vallen. [...]

6.1.2. [...] Echter, niet is gebleken dat eiser als Dublinclaimant bij of na zijn overdracht aan Polen in een vergelijkbare situatie terecht zal komen als die zich voordoet aan de buitengrenzen met Oekraïne en Belarus. Niet bestreden is namelijk dat eiser in het kader van de Dublinverordening gereguleerd zal worden overdragen aan Polen en niet illegaal de buitengrens van de EU zal hoeven oversteken. Ook is gesteld noch gebleken dat Polen derdelanders, die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen, door middel van pushbacks terugstuurt naar derde landen zonder hen in de gelegenheid te stellen een asielverzoek in te dienen en dit asielverzoek te behandelen. [...]

6.1.3. Dat eiser, na een in Polen ingediende en in behandeling zijnde asielaanvraag, op straat zal komen te staan, heeft verweerder evenmin aannemelijk hoeven achten. Daarbij heeft verweerder er terecht op gewezen dat de stukken waarop eiser zich beroept vermelden dat asielzoekers in Polen gedurende alle asielprocedures recht hebben op materiële opvangvoorzieningen. [...]

6.1.4. De rechtbank is, gezien wat hierboven is overwogen, van oordeel dat verweerder er op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel van mag uitgaan dat Polen de uit artikel 4 van het EU Handvest voortvloeiende verplichtingen naleeft. Eiser heeft op deze onderdelen geen concrete aanknopingspunten voor het tegendeel geboden. Eiser heeft niet genoegzaam onderbouwd dat er in Polen voor hem persoonlijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen. Als eiser meent dat Polen niet conform het bepaalde in de Procedure-, Opvang-, of Kwalificatierichtlijn handelt en/of hij vindt dat hij tijdens zijn asielprocedure anderszins in zijn belangen wordt geschaad, is het staande rechtspraak dat eiser zich daarover bij de Poolse (hogere) autoriteiten moet beklagen, en zo nodig bij het EHRM.

Toegang tot een onafhankelijke rechter en daarmee een eerlijk proces in Polen [...]

7.2. Het is de rechtbank duidelijk dat (de onafhankelijkheid van) de rechterlijke macht in Polen in zijn geheel, en daarmee ook van de Poolse vreemdelingenrechter, onder druk staat.

Toch leiden de verontrustende ontwikkelingen ten aanzien van de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht in Polen de rechtbank niet tot het oordeel dat eiser daarom een reëel risico loopt op een met artikel 4 van het EU Handvest strijdige behandeling. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt. [...]

7.2.2. Uit de vorige rechtsoverweging volgt dat als de onafhankelijkheid en/of onpartijdigheid van de rechterlijke macht in een lidstaat (structurele of fundamentele) gebreken kent, dit op zichzelf niet voldoende is voor de conclusie dat sprake is van een dussdanige situatie dat in die lidstaat gevreesd moet worden voor een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling als bedoeld in artikel 4 van het EU Handvest. Of dat reëel risico bestaat, moet per individueel geval worden beoordeeld. Daarvoor is relevant om te bepalen of er sprake is van individuele risicofactoren die maken dat juist het proces van deze betrokkene zal worden beïnvloed.

7.2.3. Naar het oordeel van de rechtbank kan in deze zaak in het midden blijven of de onafhankelijkheid en/of onpartijdigheid van de rechterlijke macht in Polen zodanig is dat deze structurele of fundamentele gebreken kent. Immers, zelfs als die situatie zich zou voordoen, dan is dat in deze zaak niet relevant omdat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het hiervoor genoemde reële risico zich ten aanzien van hem zal voordoen. [...]

7.2.4. 7.2.4.

Over de (on)mogelijkheid om bij de Poolse (hogere) autoriteiten te klagen over aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de asielprocedure of opvangvoorzieningen overweegt de rechtbank tot slot het volgende. Hoewel de ‘veiligheidsklep’ van de voorrang van het Europees recht op het nationaal recht onder druk is komen te staan, heeft eiser niet aannemelijk gemaakt, en is ook op andere wijze niet gebleken, dat Polen zich – afgezien van de pushbacks – op dit moment niet houdt aan de bepalingen van het EU-asielrecht en de waarborgen die daaruit voortvloeien. Ook uit het door eiser aangehaalde AIDA-rapport, Update 2020 en het stuk ‘Veelgestelde vragen Polen Dublinterugkeerders’ van Vluchtelingen Werk Nederland, volgt niet dat de Poolse asielprocedure en/of opvangvoorzieningen op dit moment niet voldoen aan de bepalingen van de Procedure-, Opvang-, of Kwalificatierichtlijn en de waarborgen die daaruit voortvloeien. Als eiser in Polen van mening is dat de Poolse autoriteiten zich in zijn geval niet houden aan (een van) die richtlijnen, kan hij dit voorleggen aan de Poolse rechter of het EHRM. Ook mede gelet op wat onder 7.2.3 is overwogen, is de rechtbank van oordeel dat niet gebleken is dat dat niet mogelijk, of op voorhand vruchteloos, is. Dat Polen in het verleden verschillende interim measures van het EHRM niet heeft opgevolgd maakt dit niet anders, nu deze maatregelen zagen op de pushbacks aan de buitengrens van de EU en niet in geschil is dat eiser gereguleerd zal worden overgedragen naar Polen. Eisers beroepsgrond slaagt niet.

Tussenconclusie

7.3. Dit maakt dat op dit moment niet is gebleken van gebreken in de Poolse asielprocedure en opvangvoorzieningen voor eiser persoonlijk die zo ernstig zijn dat ten aanzien van eiser niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan, dan wel dat er een reëel gevaar is dat eisers recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak door een onafhankelijk gerecht zal worden geschonden. Daardoor is het niet aannemelijk gemaakt dat vanwege de omstandigheid dat de rechterlijke macht in Polen onder druk staat, eiser daar een reëel risico loopt op een met artikel 4 van het EU Handvest strijdige behandeling. Omdat een lidstaat in het kader van de Dublinverordening alleen niet voor een andere lidstaat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan als bij overdracht aan die lidstaat een reëel risico bestaat op schending van artikel 4 van het EU Handvest, heeft verweerder onder verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel terecht geen aanleiding gezien om van de overdracht van eiser aan Polen af te zien. Eisers beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:5327](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 507

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 03-06-2022 (publ. 08-06-2022), NL22.8428
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 16 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Het Detentiecentrum in Rotterdam kan als een speciale inrichting voor bewaring in de zin van artikel 16, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn worden aangemerkt. De omstandigheid dat zich in het detentiecentrum zowel vreemdelingen in bewaring als strafrechtelijke gedetineerden bevinden staat niet in de weg aan het aanmerken van het detentiecentrum als speciale inrichting. Daarnaast is de wijze waarop het voor de vreemdelingen geldende regime is vormgegeven geen aanwijzing dat het detentiecentrum geen speciale inrichting zou zijn terwijl de kwalificaties en taken van het personeel een aanwijzing vormen dat het wél een speciale inrichting is. De beperkingen beoordeeld in deze uitspraak onder 7.6 tot en met 7.10 vallen binnen de beperkingen die strikt noodzakelijk zijn om een doeltreffende terugkeerprocedure te waarborgen. De beperkingen beoordeeld onder 7.11 in de toegang tot internet maken niet dat het totaal aan beperkingen niet beperkt blijft tot hetgeen strikt noodzakelijk is om een doeltreffende terugkeerprocedure te waarborgen.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:5474](#)

[Naar inhoudsopgave](#)